

MISCELANEU

MUZEUL VASILE PÂRVAN – CENTENAR CONTRIBUȚII MONOGRAFICE

(Partea a III-a)

Nicoleta ARNĂUTU*, **Alina BUTNARU****

Keywords: Vasile Pârvan Museum, centenary, monographic, contributions, personalities.

„Oamenii noi, înflorind în marea lumină a vieții, se pleacă cu reculegere spre pământul unde dorm oamenii vechi, din iăria căroră au crescut ei, oamenii noi, ca florile noi din pulberea florilor vechi.”
(Vasile Pârvan)

Spre finalul expunerii noastre vom continua să analizăm câteva aspecte din perioada ultimului deceniu al regimului comunist (1980-1990), pe care nu am reușit să le epuizăm în materialul anterior.¹

Muzeul, de-a lungul acestui deceniu, în ciuda austerităților, crizei regimului și stihiilor naturii, a avut un parcurs în cadrul căruia realizările au fost net superioare celor care nu s-au putut finaliza din varii motive.

Nu putem trece peste seismul din anul 1986, deoarece neprevăzutul face parte din tot ceea ce a însemnat existența Muzeului, ca deținător al unei singure clădiri, în cadrul căreia se desfășurau toate activitățile ce definesc acest gen de instituție ce gestionează bunuri de patrimoniu cultural național. Cu toate că seismul din anul 1986, aparent, nu a produs mari pagube, în realitate a afectat rezistența construcției, aceasta fiind consolidată în perioada 1980-1982. Procesul de degradare a fost însesizabil, dar următorul seism, din anul 1990, l-a accentuat, aducând imobilul în stare de ruină. Mai mult decât atât, imobilul Muzeului a devenit, după anul 1990, un studiu de caz pentru specialiștii din domeniul consolidărilor, ale căror soluții și proiecte au trebuit substanțial regândite.

Rezolvarea spațiilor muzeale a devenit o prioritate a conducerii instituției, pentru refuncționalizarea și găsirea unor noi spații necesare valorificării patrimoniului îmbogățit substanțial de la o etapă la alta, în ciuda oricăror neajunsuri. Cu toate acestea, ultimii ani ai deceniuului regimului comunist au însemnat, dincolo de valorificarea patrimoniului în expunerile permanente, și o serie de activități temporare de succes. Ne vom limita la a prezenta doar trei dintre acestea: *Fotografia germană Jungensil* (expoziție organizată în cadrul colaborării muzeului cu Ambasada R. F. G. la București), *Expoziția personală Florin Niculiu (1928-1997)* și *Sărbătorirea Muzeului la împlinirea celor 90 de ani de existență*.

Dincolo de importanța fiecărei acțiuni în parte, toate acestea au în spate câte o realitate neconsemnată niciunde. *Fotografia germană*, prima dedicată acestui gen, organizată de Muzeu,

* Muzeograf, Muzeul „Vasile Pârvan”, Bârlad.

** Muzeograf, Muzeul „Vasile Pârvan”, Bârlad.

¹ Nicoleta Arnăutu, Alina Butnaru, *Muzeul „Vasile Pârvan” - Centenar. Contribuții monografice, partea a II-a*, în „Acta Musei Tutovensis”. Memorialistică, nr. IV, 2019, p. 97-121.

bine popularizată, a atras un număr impresionant de vizitatori, dar și atenția Securității. La vernisaj, conform protocolului, a participat un grup de membri din cadrul Ambasadei, condus de atașatul cultural de la acea dată. Oaspeții Muzeului au fost impresionați de patrimoniul din expunerile permanente, de felul cum arăta instituția și de numărul bârlădenilor prezenți, impresii consemnate în Cartea de Aur a Muzeului. Înaintea începerii vernisajului, colega noastră - Eugenia Popușoi - intrigată de comportamentul unui vizitator, l-a scos pe acesta din sală și l-a prezentat securistului care făcuse instructajul personalului înainte de începerea evenimentului. „Suspectul” colegiei noastre nu era decât un alt securist, bine dotat cu aparatură de înregistrare, care, după câteva momente, a reapărut în spațiul expozițional.

Dincolo de semnificația acestui eveniment, am avut ocazia să ne amuzăm pe seama flerului colegiei noastre, în depistarea „răufăcătorilor”.

După multele noastre încercări eşuate, pictorul Florin Niculiu a acceptat să organizeze la Muzeu o amplă expoziție, în toamna anului 1988, eveniment care, asemenea *Fotografiei germane*, a intrat în aria de interes a Securității.

Într-o zi de toamnă foarte rece, într-un spațiu muzeal încălzit doar de opera artistului și de numărul impresionant al bârlădenilor, în prezența autorului și a confratului său - Marin Paul Gherasim (1925-2016) -, poetul Ion Alexandru (1914-2000) ne-a purtat în lumea fascinantă a creației lui Florin Niculiu. Timp de mai bine de o oră, de la rostirea șoptită până la acutele vocii, cu treceri bine gândite, spiritul liber al filozofului și teologului a creat un moment nerepetabil, ajutându-ne pe cei noi, cei prezenți, să descoperim dincolo de formele și paleta artistului, tainele sacrului. Întregul moment a fost înregistrat pe casetă audio, urmând ca artistul, care intrase în posesia acesteia, să ne trimită o copie. Un interes aparte pentru această casetă l-a manifestat și Securitatea, care, printr-un reprezentat trimis a doua zi după vernisaj, a solicitat înregistrarea. Argumentul real al refuzului nostru nu l-a determinat să renunțe. Insistența acestuia, dar și prezența unor „ochi” din interiorul Muzeului au condus la amânarea, din partea noastră, a momentului privind recuperarea casetei de la artist.

Din nefericire, pe la mijlocul anului 1990, artistul ne-a mărturisit că nu mai știa unde este caseta, în acest fel rămânând pierdut un document important, care ar fi trebui să existe în arhiva Muzeului.

Anul 1989 a debutat cu un proiect important, gândit cu mult timp în urmă: sărbătorirea Muzeului la cea de-a 75-a aniversare a existenței sale. Momentul jubileului a avut loc în toamnă, un eveniment aprobat la toate nivelele culturale și politice unde, spre surprinderea noastră, am găsit, contrar altor situații similare, bunăvoie și deschidere, atitudine ce ne-a adus satisfacții și dileme.

Aniversarea s-a desfășurat conform proiectului: sesiuni de comunicări științifice la fiecare secție, expoziții temporare, medalie jubiliară, catalog, materiale publicitare și mulți invitați din întreaga țară.

Sărbătoarea s-a încheiat cu un mare banchet, petrecere neconsemnată în niciun document. Momentul a fost organizat sub bagheta primului secretar bârlădean - Popa Dumitru - și a avut loc la Tutova, nu departe de Bârlad, la o fermă aflată sub conducerea inginerului Ion Dumitru, partener de cursă lungă a Muzeului, la fel ca inginerul Valentin Antohi, pe atunci director al I.E.P.A.M. Bârlad. La eveniment au participat, pe lângă oaspeții din țară, câțiva directori ai unor instituții importante, primul secretar al Municipiului împreună cu soția, alături de soția primului secretar de la Vaslui, doamna Stoica E., în calitate de istoric invitat la sesiunea jubiliară.

Dincolo de abundența și rafinamentul bucatelor și băuturilor, s-a creat o atmosferă de petrecere fără nicio barieră. Momentele remarcabile, apreciate de toată lumea și răsplătite cu aplauze, au fost cele susținute de Iulian Antonescu (1932-1991) care, derobat de funcțiile pe care

le avea, cu inteligența și şarmul care-l defineau, a avut un discurs democratic, cu multe trimiteri explicite la racilele regimului. Să fi fost o premoniție?

La scurt timp, Muzeul s-a înscris într-o nouă etapă, având în pragul acestei treceți o moștenire valoroasă, îmbogățită pe parcursul celor 75 de ani de existență. Sub aspect imobiliar, Muzeul avea un sediu central (Palatul fostei Prefecturi de Tutova), funcțional în totalitate. Sediul numit Casa Sturdza era într-o fază avansată de consolidare a clădirii, după seismele din 1977 și 1986, refuncționarea fiind gândită pentru nevoile Secției de Științele naturii, care nu mai avea expoziție permanentă din anul 1976. Următoarele două imobile - Casa Roșie și Casa Codrescu - au rămas în aceeași stare de ruină, provocată de cele două seisme, deoarece nu fuseseră obținute surse de finanțare, cu toate demersurile întreprinse sistematic.

În sediul central, Muzeul pusea la dispoziția publicului două expoziții permanente (la Secția de Artă și la Secția de Istorie-arheologie), cu o tematică ce începea cu perioada paleolitică și se încheia cu epoca lui Ștefan cel Mare. Restul spațiului era dedicat, în proporție de 80%, „Epocii de aur”. Până la definitivare, acest spațiu și un altul, de la etajul clădirii, au fost folosite pentru activități temporare.

Din perspectiva patrimoniului cultural, sfârșitul anului 1989, aşa cum se poate constata din documentele de arhivă, înregistrase o creștere substanțială la toate secțiile, arheologia situându-se pe primul loc.

În ceea ce privește personalul instituției, exista un grup de muzeografi rămas la Muzeu din pasiune pentru profesia aleasă, alături de fotograf, restaurator și taxidermist, buni profesioniști, formați aici, de-a lungul anilor.

Concluzionând, Muzeul, în anul împlinirii celor peste șapte decenii de existență, se situa la nivelul unor instituții de cultură prestigioase, recunoscute pe plan local, național și european, care se adresa unei populații ce depășea peste 80.000 de locuitori.

Momentul declanșării evenimentelor din decembrie 1989, cu explozia de bucurie și atitudini ce puteau ușor degenera, aşa cum s-a întâmplat în țară, a fost bine și corect gestionat, pe primul loc fiind puse apărarea și protejarea patrimoniului cultural.

Conștienții de faptul că, în desfășurarea unui astfel de eveniment, își face simțită prezența acea specie umană antrenată în a jefui sau distrugă, aşa cum istoria omenirii este plină de exemple, când artefacte din patrimoniul cultural al Muzeului au fost distruse, iar conducerea instituției a rămas mai bine de o săptămână în Muzeu, asumându-și obligația de a veghea și decide în situația nou creată.

Salariații Muzeului, fără excepție, au acceptat voluntar să facă parte din grupele organizate, ce rămâneau în instituție pe parcursul celor 24 de ore, urmărind cu toții desfășurarea evenimentelor din plan național la un televizor adus de acasă de unul dintre muzeografi.

În paralel, a existat o bună colaborare cu noile forțe instalate la conducerea orașului, mai ales cu comandantul Garnizoanei militare și Miliția, ale căror patrule veneau periodic în Muzeu, generând o stare de siguranță în contextul alarmant al zvonurilor care circulau.

După acest moment, când încă nu reușisem să ne dumirim ce facem și încotro ne îndreptăm, a venit seismul din anul 1990 care a spulberat orice formă de optimism.

Primul an de după deschiderea democratică, pentru Muzeul bârlădean a însemnat distrugerea sediului central, clădirea ajungând într-o stare mult mai gravă față de anul 1977. Întreaga aripă de nord a clădirii se desprinsese de corpul central, toate spațiile expoziționale, depozitele, birourile etc., fuseseră acoperite de cantități imense de moloz, ce în cădere distrusese bunuri, inclusiv de patrimoniul cultural.

Dintre celelalte trei sedii, cea mai puțin afectată a fost Casa Sturdza, aflată în proces de

consolidare. La Casa Roșie și Casa Codrescu au continuat degradările, în timp ce sediul Casei Memoriale necesita noi consolidări, toate evaluate la sume fabuloase, greu de obținut.

În aceste condiții, tot personalul Muzeului (împărțit pe echipe) s-a concentrat pe recuperarea, curățarea și împachetarea bunurilor. În prima etapă a celor din expozițiile permanente, apoi din depozite, birouri, laboratoare etc., aflate în aripa cea mai grav afectată.

Pentru patrimoniu a fost creat un spațiu în aripa de sus, care, deși fusese afectată, după îndepărțarea molozului, a fost singura soluție găsită în contextul în care, în oraș, nu exista niciun alt spațiu care ar fi putut răspunde tuturor condițiilor impuse într-o astfel de criză.

Această activitate epuizantă s-a întins pe o perioadă de câteva luni, scoțând Muzeul din circuit. Pe de altă parte, cu toții urmăream transformările și noile măsuri în plan național din domeniul culturii, alături de cele din plan local și județean, pentru a putea găsi culoarul necesar privind obținerea finanțărilor și readucerea Muzeului la ceea ce a fost.

În plan național, o serie de măsuri au fost confuze și heirupiste,² în timp ce altele au fost de salutat. Printre acestea amintim pe aceea cu privire la stabilirea categoriei muzeelor, hotărâre care a dat posibilitatea Muzeului nostru, ca după demersuri de decenii, să-și câștige categoria pe care o merita, conform patrimoniului pe care-l deținea (de categorie I A), nu înainte de a trece printr-o perioadă în care analiza superficială a dosarului nostru a condus la emiterea unei hotărâri de ministru, cu încadrarea într-o categorie inferioară. Aceasta a fost anulată ulterior, în urma demersurilor bazate pe situația reală a valorilor gestionate de Muzeu.

Tot atât de aberantă ni s-a părut și adoptarea politicii de centralizare, când muzeele au trecut de la ordonatorii locali nepunctioși la Ministerul Culturii. Inițial, am trăit cu speranța că, fiind vorba de un ordonator de credite cu posibilități financiare mai mari, vom rezolva marile noastre probleme. Dezamăgirea a venit foarte repede, deoarece „sacul” Ministerului nu putea susține rezolvarea multiplelor probleme ale fiecărui muzeu. După evaluarea acestei nefericite situații, Ministerul a revocat hotărârea, stabilind ca fiecare muzeu să revină la ordonatorul de credit pe care l-a avut inițial.

Acesta a fost un alt moment hotărâtor în ceea ce privește existența Muzeului. O reîntoarcere la Primăria Bârlad, al cărei buget nu putea acoperi toate nevoile urbei, pentru Muzeu echivala cu o moarte lentă și sigură.

În urma demersurilor întreprinse pe lângă unii dintre cei nou aleși,³ Muzeul a trecut de la Minister în subordinea Consiliului Județean Vaslui, un ordonator de credite care, și în prezent, susține Muzeul bârlădean.

În paralel, eram atenți la derularea evenimentelor din plan local, întrucât își făcuseră apariția acea categorie de oameni descurcăreți, influenți și pricepuți, în acapararea cât mai multor sedii. Printre cele vizate se afla și un imobil înscris pe Lista monumentelor, care era, la acea dată, în administrația Primăriei, fiind casă de oaspeți a partidului. Cu un interior amenajat în regim hotelier, acest imobil dispunea, pe lângă camere, de o sufragerie, o bucătărie și mai multe spații de depozitare. Aici a fost cazat colecționarul Ion Chiricuță, în anul 1980, când a venit pentru prima dată la Bârlad și, credem noi, este data când colecționarul s-a hotărât să doneze valoroasa sa colecție, văzând disponibilitatea oficialităților și a Muzeului.

² Ne referim în mod special la abrogarea Legii patrimoniului, în condițiile în care granițele erau deschise, și a haosului privind protecția bunului cultural, aspect care a persistat până în anul 2000. Haosul legislativ a condus la unele sustrageri din muzee ale bunurilor de patrimoniu muzeal național, ca să nu le numim furturi, chiar din partea unor salariați.

³ În plan local, primarul ing. Ion Dumitru, un vechi partener al Muzeului, și senatorul prof. Virgil Popa, au fost cei care au înțeles situația în care se afla muzeul.

Beneficiind de înțelegerea și disponibilitatea primarului ing. Ion Dumitru și a senatorului prof. Virgil Popa, Muzeul a intrat în posesia acestui imobil, menținând destinația avută anterior. Aici au fost cazați oaspeți ai Muzeului, participanți la activitățile organizate de instituție, sau muzeografi, cercetători, doctoranzi veniți pentru a studia bunurile aflate în patrimoniul Muzeului.

Tot la acest început de drum, Muzeul s-a implicat în reînființarea Societății Culturale „Academia Bârlădeană” (în anul 1990), înființată în luna mai a anului 1915, cu o activitate constantă, desfășurată până în anii '50. Pe toată durata căt această societate a fost activă, Muzeul a avut un partener important în derularea unor proiecte culturale.

Dincolo de toate aceste implicări, Muzeul avea în față o nouă provocare, deloc inedită, ci doar faptul că se petrecea într-un alt regim politic, și anume concentrarea energiilor în găsirea surselor de finanțare pentru consolidarea imobilului, adus pentru a doua oară în postura de ruină „de lux”, în care se afla o importantă valoare din tezaurul cultural național.

Dat fiind faptul că imobilul era înscris pe Lista monumentelor, ne-am adresat Direcției Monumentelor de la care am obținut, în prima etapă, doar promisiuni, până la un anumit eveniment ce a avut loc la Bârlad, care le-a transformat în fapte.

Înainte de a prezenta acest moment, trebuie să consemnăm faptul că Muzeul a fost readus în atenția publicului printr-o serie de acțiuni temporare. Aceastea erau organizate în spațiul de la etaj, special destinat, unde, după degajarea molozului și curățarea spațiului, au fost introduse panouri care reușeau să reducă din înălțimea de șapte metri a pereților, puternic „decorați” de cutremur.

În anul 1992, prin intermediul poetului și publicistului Cristian Simionescu (1939-2018), membru al Uniunii Scriitorilor, am reușit să comunicăm cu artistul Paul Neagu (1938-2004), căruia i-am prezentat spațiul de care dispunea Muzeul și i-am lansat invitația de a organiza o expoziție la Bârlad, pe care artistul a acceptat-o.

După mai bine de două decenii petrecute în Occident, artistul, format la Institutul „N. Grigorescu” din București, devenit o mare personalitate după ce s-a stabilit în Anglia, cunoscut ca pictor, grafician, sculptor, publicist și profesor, a revenit pentru prima dată în țară cu prilejul expoziției organizată de Muzeul nostru.⁴ La eveniment au participat Andrei Pleșu, în calitate de ministru, adjunctul Coriolan Babeț, însoțiti de un grup de artiști și confrății veniți de la București și Iași, alături de un public numeros și de oameni de presă.

Paul Neagu, dincolo de condițiile în care se afla clădirea, a înțeles importanța valorilor tezaurizate la Bârlad, încât a făcut o donație generoasă, compusă din lucrările care au figurat în expoziție, la care, ulterior, s-au adăugat și altele, între care două sculpturi.

Începând cu anul 2012, în circuitul expoziției permanente a Secției de Artă, există un spațiu destinat donației artistului, la care s-a adăugat un bust în bronz ce-l reprezintă pe artist, donat de fratele acestuia, după trecerea în eternitate a lui Paul Neagu.

Evenimentul Paul Neagu a avut și o altă mare semnificație, necunoscută publicului, pe care o vom relata, întărindu-ne convingerea că Muzeul nostru, ori de câte ori a fost într-un impas major, a reușit de fiecare dată să fie salvat.

În anul 1988, domnul Andrei Pleșu, invitat fiind să participe la o activitate, a reușit să viziteze și să cunoască mare parte din patrimoniul Muzeului, mai ales cel din expozițiile permanente. Acțiunea, din nefericire, a fost anulată din cauza interzicerii venită de la nivel politic, încât oaspetele noストră a plecat cu imaginea, aşa cum a afirmat, unui muzeu european.

Revenit, în calitate de ministru, și-a rezervat un timp pentru a vedea starea jalnică a imobilului și felul cum era depozitat patrimoniul. Înțelegând pericolul în care se aflau valorile de

⁴ Din nefericire, istoricii și criticii de artă și curatorii care s-au ocupat de opera artistului, după anul 1992, au omis să menționeze în scrisurile lor despre această revenire a lui Paul Neagu în spațiul expozițional românesc.

patrimoniu, a promis că va sprijini demersurile noastre. După terminarea acțiunii, la care a participat un public numeros, ne-a solicitat să purtăm o discuție, mărturisindu-ne că a simțit tot timpul cum trepida planșeul din sala mare. Acesta a fost momentul care a marcat începerea finanțărilor din partea Ministerului, pentru consolidarea aripii de nord, în timp ce Consiliul Județean a asigurat finanțarea a tot ceea ce însemna modernizarea și funcționalitatea acestui spațiu.

Drumul deschis a fost anevoios, s-a derulat pe parcursul a mai bine de șapte ani, necesitând nu numai bani, dar și multă energie, pentru a putea evita capcanele și cărările serpuite ale noii democrații. Totul s-a finalizat la sfârșitul anului 1998.

Și, pentru că evenimentele nedorite vin fără să fie invitate, în Muzeu s-a declanșat un incendiu, în toiul nopții, lăsând impresia că se manifesta în aripa recent consolidată. Incendiul a izbucnit de la o sobă supraîncălzită, existentă într-o încăpere din corpul neconsolidat, unde muncitorii improvizaseră un loc pentru luarea mesei. Toate stricăciunile provocate au fost suportate de patronul care executa lucrările finale. A doua zi după incident, incendiul a devenit un subiect mult mediatizat pe plan local, presa liberă și mai puțin profesionistă la acea vreme a lansat ideea falsă că incendiul a mistuit mari valori culturale, motiv pentru care trebuia să cadă niște capete.

Desigur, toți factorii locali și județeni prezenți la fața locului, în lipsa presei, au constatat că singurele pagube sunt cele provocate de extinderea incendiului la o cupolă din corpul de clădire consolidat. Patrimoniul, aflat în capătul opus zonei incidate, era în siguranță. Presa fusese informată fără a avea acces în imobil, interzicere determinată de necesitatea asigurării securității patrimoniului, în condițiile în care sistemul de efracție al clădirii fusese dezafectat din cauza cutremurului.

Vigilienți și democrați, unii politicieni cu funcții culturale și o parte a presei, care nu călcaseră în viața lor în Muzeu, lansaseră o nouă știre falsă, conform căreia la Muzeu, sub umbrela incendiului, patrimoniul Muzeului era sistematic jefuit. În fața unui asemenea fenomen, o comisie de experți condusă de ministrul Ion Caramitru a descins la Muzeu, unde au constatat că lucrurile stăteau cu totul altfel, realități pe care le-au comunicat presei, a cărei acces în Muzeu, din aceleași raționamente, a fost interzis.

Muzeul a stat în atenția presei „libere” o bună perioadă de timp, atacuri pe care a trebuit să le gestionăm cu multă atenție. În goana nebună după senzațional, presa locală și județeană lansau o mare știre conform căreia, după incendiu și jefuirea patrimoniului, piese de patrimoniu cultural național erau depozitate în spații insalubre, cu multă umezeală și apă, ceea ce ducea la degradarea patrimoniului. Această știre total falsă ne-a creat mari probleme, deoarece a ajuns la urechile membrilor de familie ai donatorului Ion Chiricuță care, alarmați, s-au deplasat la Bârlad, însوțiți de avocați, fiind foarte revoltăți de atitudinea lipsită de respect față de integritatea bunurilor culturale. Ulterior, după ce au văzut condițiile în care sunt depozitate piesele, s-au liniștit, solicitându-ne o dată estimativă cu privire la readucerea acestora în circuitul expozițional. Deși nu am putut estima la acel moment o dată exactă, le-am prezentat proiectul nostru intitulat *Muzeul colecțiilor*, ce urma să-l organizăm în imobilul Casa Sturdza, aflată în procesul definitivării consolidărilor și refuncționalizării.

La sfârșitul anului 1994, constructorul a ieșit din clădire, iar nouă ne-a revenit sarcina de a igieniza și pregăti spațiul pentru expunerea bunurilor. Având un patrimoniu atât de bogat numeric și din perspectiva domeniilor, am convenit să expunem mare parte din colecțiile intrate în patrimoniul Muzeului de-a lungul timpului.

Primele două colecții selectate au fost cele donate de Ion Chiricuță și Marcel Veinfeld, care aveau și clauze speciale, în sensul că trebuiau să figureze în expunere și nu în depozite. Au mai

fost expuse bunuri din colecția preot stavrofor Ursăcescu, grupate pentru prima dată sub această titulatură, a scriitorului George Ivașcu, a dr. Constantin Teodorescu, a pictorului Ștefan Constantinescu și cea a colonelului ing. Ion Negoeșcu. Inaugurarea a avut loc în anul 1995, când Muzeul a organizat Sesiunea Națională a Muzeelor de Artă, *Muzeul colecțiilor* fiind un studiu de caz. La această sărbătoare, au participat membri ai familiilor donatorilor, între care și cei doi fii ai donatorului Ion Chiricuță, veniți din Germania, special pentru acest vernisaj.

Acesta este momentul când Muzeul a reintrat în circuitul expozițional, cu o expoziție permanentă și două spații rezervate, unul în sediul central și celălalt în imobilul recent renovat, dând posibilitatea muzeografilor de la secții să-și desfășoare programele culturale dedicate publicului.

După anul 1995, Muzeul a reintrat, încet dar cu speranță, pe o linie ascendentă, determinată de profesionalismul unei generații de muzeografi și de deschiderea ordonatorului de credite - Consiliul Județean Vaslui - care a finanțat substanțial toate proiectele Muzeului.

Un proiect amplu și costisitor a fost determinat de generoasa ofertă venită din partea sculptorului Marcel Guguianu (1922-2012), care, împreună cu pictorul Corneliu Vasilescu, sunt doi fii ai locului, din generația ce i-a urmat lui Nicolae Tonitza, cu care Muzeul a menținut o legătură permanentă încă de la debutul acestor artiști.

Încă din anii '70, Marcel Guguianu și-a manifestat dorința, aşa cum spunea adeseori, ca, în calitate de „fiu risipitor”, să se întoarcă acasă cu brațele pline, oferind orașului o importantă donație din creația sa.

Valoric și numeric, oferta sculptorului era atât de generoasă încât Muzeul, trecut prin cele trei seisme, nu putea pune la dispoziția artistului niciun spațiu.

În anul 1997, sculptorul a revenit cu o nouă ofertă, însoțită și de un inventar de lucrări, documente de arhivă, ustensile de lucru și alte bunuri personale, pe care era dispus să le doneze.

Cu toată criza de spațiu, deschiderea de care a dat dovadă Consiliul Județean Vaslui, după o analiză atentă a situației imobilelor deținute de muzeu, s-a concretizat în atribuirea imobilului numit Casa Codrescu, aflat într-o fază avansată de degradare din cauza seismelor din 1977, 1986 și 1990, pentru adăpostirea donației Marcel Guguianu. Din punct de vedere arhitectural, imobilul era unicat, un stil compozit de început de secol XX, cu ineditul postament al casei format din meplaturi în stil gotic, realizate în Italia, la comanda Mănăstirii de la Florești. Fostul proprietar al casei se pare că a achiziționat aceste piese de la mănăstire. Pe de altă parte, în acest imobil a locuit, pentru o perioadă, cunoscutul colecțional Saint George care, conform obiceiului său, când poposea într-o garnizoană, aducea și colecția proprie, pe care o punea la dispoziția cunoșcătorilor.

Presă anului 1912 prezenta pe larg evenimentul deschiderii Muzeului Saint George, la Bârlad, exact cu doi ani înainte de înființarea Muzeului Județean Tutova. Imobilul, cu dubla sa importanță sub aspect arhitectural și cultural, a fost aprobat pentru consolidare și refuncționalizare în vederea expunerii donației M. Guguianu.

Însă, specialiștii s-au pronunțat pentru demolarea și reconstruirea identică a imobilului, dat fiind gradul avansat al degradărilor acestuia. Adoptarea legilor de reconstruire a proprietăților a condus la apariția proprietarilor imobilului care, pe calea justiției, au recuperat clădirea, iar Muzeul a trebuit să abandoneze proiectul de refacere a casei.

În această nouă situație, Marcel Guguianu, în calitate de moștenitor, trebuia să primescă de la Primăria locală restituirea a două proprietăți, una situată în zona Bisericii Vovidenia, unde se afla locuința familiei Guguianu, ce fusese demolată în urma modernizărilor făcute în zonă, iar cea de-a doua proprietate era situată în apropierea actualului Hotel „Moldova”, unde se aflau laboratoarele și cofetăria tatălui său.

Marcel Guguianu s-a adresat Primăriei Bârlad, comunicând faptul că renunță la dreptul de

a reintra în posesia celor două proprietăți, cu condiția să se găsească un loc unde să se construiască un imobil care să adăpostească donația pe care intenționa să o facă. Autoritățile acelui moment au acceptat această propunere și au dat în proprietatea Muzeului un teren, în zona centrală a orașului, situat nu departe de sediul central al Muzeului. Pe acest loc, pentru prima dată în Bârlad, s-a construit o clădire care a avut de la bun început destinația de a fi muzeu. Arhitectul V. Vericeanu, un bun prieten de-al artistului, a proiectat o clădire cu etaj, cu spații generoase pentru expunerea lucrărilor de sculptură și alte spații pentru celelalte activități. De asemenea, a fost gândit un parc în jurul clădirii, pentru expunerea în aer liber a operelor sculpturale de mari dimensiuni.

După finalizarea clădirii, în anul 2003, spațiul a fost amenajat pentru expunerea lucrărilor. Inaugurarea Muzeului s-a desfășurat în prezența președintelui țării, Ion Iliescu, a prietenilor artistului și a publicului bârlădean. La scurt timp, a avut loc o a doua inaugurare a spațiului, în prezența primului ministru Adrian Năstase.

Dincolo de faptul că artistul se cunoștea de foarte mult timp cu cele două personalități politice, nu trebuie exclus și faptul că ne aflam în plin an electoral.

Între timp, dubla finanțare de la Ministerul Culturii și Consiliul Județean Vaslui, privind consolidarea aripii de nord și asigurarea utilităților, a făcut posibil ca un nou spațiu să fie câștigat. Aici au fost amenajate depozitele pentru Secțiile de Istorie-Arheologie și Artă, birourile și spațiile pentru activitățile temporare, la etaj și parter.

În anul 2000, pe cele două niveluri, a fost organizată în premieră o expoziție de artă cu caracter permanent, în cadrul acesteia fiind expuse lucrări ale artiștilor contemporani, din perioada 1950-2000, existente în fondul creat în Muzeu începând cu anii '70.

La acest moment, Muzeul avea trei secții cu expoziții permanente: cel de la Casa Sturdza, Pavilionul Marcel Guguiu și aripa de nord de la sediul central, iar celelalte două secții, neavând expoziții permanente, foloseau spațiile destinate activităților temporare, valorificând patrimoniul specific fiecărei secții.

După rezolvarea unui singur corp, din cele trei ale imobilului Muzeului, a urmat o perioadă când, cu toate insistențele și demersurile, nu a fost posibil să se găsească o sursă de finanțare pentru renovarea clădirii. Între timp, apăruseră și finanțările europene, cu ajutorul căror, în următorii zece ani, clădirea a reintrat în circuitul expozițional.

O primă speranță în rezolvarea unor noi spații necesare Muzeului a apărut odată cu măsurile guvernamentale privind privatizarea Băncilor Agricole, în sensul că spațiile necumpărate de noul investitor rămâneau în proprietatea consiliilor județene. Întrucât la Bârlad, fosta Bancă Agricolă avea un imobil impozant, situat într-o zonă centrală, nu departe de sediul mare al Muzeului, au fost începute demersurile pentru obținerea acestuia, demersuri soldate cu succes.

Deși aveau o cu totul altă destinație, în scurt timp s-a reușit, cu contribuția și efortul colectivului din Muzeu, să se creeze mai multe spații expoziționale. În urma consultărilor, secțiile Personalități bârlădene și Științele naturii au beneficiat de aceste noi spații, întrucât prima secție nu avusese niciodată o expoziție permanentă, iar cea de-a doua se afla în suferință, din anul 1976, atât din lipsa unui spațiu permanent, cât și din cauza instabilității specialiștilor de la secție. Muzeografii de la Istorie-Arheologie primiseră două încăperi generoase, toate spațiile fiind astfel gândite pentru a putea fi înscrise într-un circuit expozițional corect. Între aceste spații de la etajul clădirii, se interpunea un balcon, care a fost introdus în circuitul expozițional prin organizarea evenimentelor cu caracter temporar.

După repartizarea spațiilor, s-a trecut la realizarea proiectelor tematice și tehnice, integral înfăptuite de specialiștii Muzeului și adaptate la noul spațiu. La Secția Personalități bârlădene, expoziția permanentă intitulată *Bârladul cultural* este un spațiu destinat evoluției culturii

bârlădene, în perioada secolelor XIX-XX (instituții de învățământ, presă-tipărituri, societăți cultural-științifice, instituții de cultură) (instituții de învățământ, presă-tipărituri, societăți cultural-științifice, instituții de cultură), Societății Culturale „Academia bârlădeană” și personalităților locale (oameni de știință, scriitori, profesori, muzicieni).

În ce privește realizarea expoziției permanente de la Secția Științele naturii, din dorința de a veni cu un element de noutate, Muzeul a stabilit legătura cu profesorul universitar Ileana Crăciun, legătură ce s-a materializat într-o colaborare fructuoasă și trainică. La solicitarea instituției noastre muzeale, cunoscută specialistă, autoarea mai multor expoziții permanente a muzeelor din țară, a acceptat invitația și colaborarea pentru transpunerea planului tematic inițiat de unul dintre cei doi muzeografi de la secție, în perioada 2001-2003, în spațiul de la demisolul clădirii. Ochiul expertului Ileana Crăciun a găsit cea mai bună soluție pentru utilizarea întregului spațiu, optând pentru sistemul unor diorame deschise și renunțând la butaforii. A fost adusă vegetație naturală, conservată, ca parte componentă a biotopurilor ce s-au construit pe baza bunurilor existente la acea dată în patrimoniul secției.

În primele luni ale anului 2004, cu zile dintre cele mai geroase, specialistul Ileana Crăciun, împreună cu cei doi muzeografi de la secție, având sprijinul Primăriei Bârlad, Direcției Silvice de la Vaslui și Bârlad, a reușit să aducă din natură toate elementele necesare. Interesant este faptul că invitata noastră, fiind cazată la Casa de oaspeți, a venit cu o idee pe care am acceptat-o fără rezerve. În curtea Casei se aflau câțiva salcâmi, din care mai rămăseseră doar trunchiurile cu câteva ramuri plăpânde, trunchiuri care, din cauza bolii cunoscută sub numele de „cancerul copacilor”, au căpătat aspectul unor adevărate „sculpturi”. Respectivele trunchiuri au fost folosite și se află în expoziție, ca suport pentru prezentarea păsărilor de pradă, și la intrarea în spațiul expozițional.

Muzeografi de la Istorie-Arheologie au rezervat un spațiu pentru o tematică axată pe personalitatea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, privită în contextul epocii sale, în timp ce al doilea spațiu a devenit un cabinet numismatic, unde au fost etalate de la tezaurele romane și bizantine până la cele din secolul al XV-lea și bancnote de secole XIX-XX, majoritatea fiind clasate în categoria Fond și Tezaur.

Sărbătorirea împlinirii celor nouă decenii din existența Muzeului s-a petrecut în anul 2004, cu un bogat program la care au contribuit toate secțiile. Ineditul acestei aniversări a constat în faptul că, pentru prima dată, Muzeul avea patru secții funcționale cu oferte culturale importante și diverse. Excepție făcând sediul central, cu doar o aripă, din cele trei, introdusă în circuitul expozițional.

Toate secțiile dispuneau de depozite moderne, laborator și spațiu pentru desfășurarea altor activități muzeale. Securitatea patrimoniului era asigurată prin sisteme antiefracție și antiincendiu, la nivelul cunoașterii în aceste domenii la acea dată.

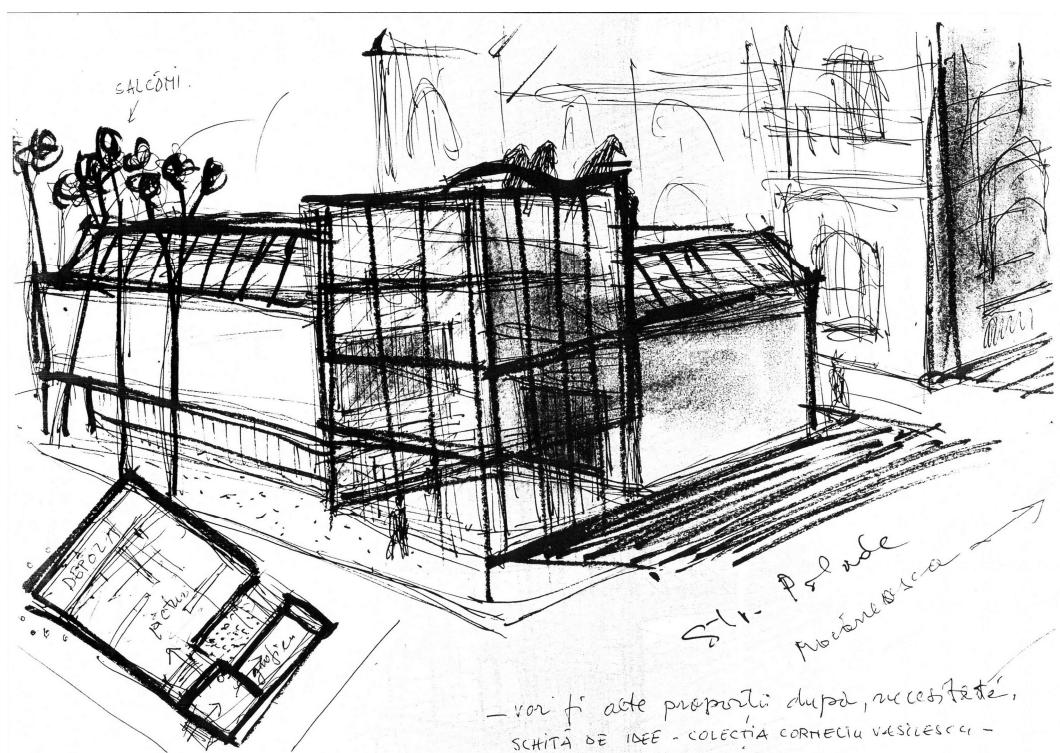
Și, tot pentru prima dată, semnalăm prezența unui muzeu de autor, sculptor, printre puținele din țară, de acest fel.

Toate aceste realizări se datorează unui colectiv restrâns, profesioniști care au optat și îmbrățișat această profesie de muzeograf din pasiune, trecând peste toate greutățile specifice unei perioade ce a fost dominată de regimul communist, precum și de capriciile și ineditele evoluției ale democrației românești, înscrisă în acea particularitate a noului mileniu: globalizarea și consumerismul.

Desigur, pentru o parte dintre specialiștii Muzeului, cei care încheiau un stagiu complet de activitate continuă au avut sentimentul de ușurare, deoarece, pentru prima dată, au văzut Muzeul funcțional aproape la întreaga sa capacitate. Au rămas în urma acestora multe alte proiecte, care au fost preluate și duse mai departe, contribuind astfel la întărirea și îmbogățirea acestei importante

instituții cu rol de a aduna, cerceta, apăra și valorifica valorile naționale.

Printre acestea se numără proiectul donației pictorului bârlădean Corneliu Vasilescu, un prieten devotat al Muzeului, unul dintre cei mai reprezentativi pictori gestualiști din România. Ani buni, împreună cu artistul, am gândit proiecte în vederea rezolvării problemei unui spațiu, un capitol mult deficitar în existența Muzeului. Încurajați de succesul obținut cu muzeul de autor al sculptorului Marcel Guguiu, în cadrul întâlnirilor noastre, pictorul Corneliu Vasilescu a făcut o schiță a clădirii în care i-ar plăcea să-i fie expusă donația, la Bârlad. Această schiță, pe care o vom reproduce în premieră, mai jos, este o mărturie a căutărilor privind găsirea unei rezolvări a ofertei de îmbogățire a patrimoniului de artă.

Încheiem intervenția noastră cu anul 2004, an care marchează nouă decenii din existența Muzeului bârlădean, pe care-l considerăm important deoarece este prezent în rețeaua muzeală cu oferte culturale specifice celor patru secții și cu tot atâtea sedii, unde, pe lângă expoziții permanente, există condiții pentru tot ceea ce ține de celelalte activități specifice.

Adăugăm și câteva opinii, legate mai ales de triada care definește muzeul ca instituție de cultură specializată - sediu-patrimoniu-specialiști - în cadrul căreia dinamica sediilor și, mai ales, cele mai nou construite cu destinație muzeală, precum și a patrimoniului, continuă să rămână fără rezolvare întrucât lipsește politica clară de finanțare din partea proprietarului acestei avuții naționale: statul român.

În ceea ce privește personalul de muzeu, probabil, aşa cum a fost în toate timpurile, se vor găsi tineri atrași de bunul cultural, pasionați de această fascinantă profesie, aceea de muzeograf.

“VASILE PÂRVAN” MUSEUM – THE 100th ANNIVERSARY. MONOGRAPHIC CONTRIBUTIONS - PART THREE

In our intervention, the third part, we will be chronologically presenting some of the moments of the last communist decade (1980-1990), together with those going through until 2004.

The year 2004 has anniversary meaning, when nine decades of existence of the museum from Bârlad were celebrated.

The decade 1980-1990 saw achievements shadowed by the devastating earthquake of 1990, that took the museum out of the circuit, a situation similar to the one in 1977.

With all difficulties, throughout the 14 years during the new political regime, the museum continued to have achievements, in terms of growing the patrimony, as well as, in particular, increasing the number of locations.

In 2004, the museum reentered the exhibiting circuit with several permanent exhibitions and two new sections.

For the first time, the museum came with two offers: Marcel Guguiu author museum, achieved based on the donation made by the sculptor from Bârlad and the funds that enabled the construction of a new location, with museum destination; and the second offer, coming from the Personalities Section that, for the first time, was provided a new location and a permanent exhibition (“Cultural Bârlad”).

In the same location, the Natural Science Section opened its gates, after it lacked both a location and an exhibition during 1976 and 2004.

The history-archeology section, benefiting from a more restricted space, organized two exhibitions on the topic of Cuza and his era and a numismatic chamber, comprising a significant selection of pieces of ancient and medieval thesauruses, to 19th-20th century banknotes.

Together with these exhibitions, the museum had two more locations: “Sturdza House” (a location where, in 1995, the “Collections Museum” was inaugurated) and the central location, where, in the only consolidated wing, out of the three of the building, a contemporary Romanian art exhibition was functioning since 2001.

Until the 100th anniversary, in 2014, the central building was consolidated, a space that was used for the history-archeology and art sections.

Pictorul Sabin Bălașa la expoziția de pictură și grafică din colecțiile Muzeului „Vasile Pârvan” și ale colecționarilor bârlădeni (mai 1984)

de la stg. la dr.: Emil Copcean, partener cultural al muzeului, pictorul Sabin Bălașa, dr. G. Oanea și dr. Constantin Teodorescu

Expoziția „Centenar N. N. Tonitza” (1986)

de la dr. la stg: critic de artă Radu Ionescu, sculptorul Ion Irimescu, dr. Constantin Teodorescu, critic de artă Valentin Ciucă

Centenar N. N. Tonitza” (1986)

de la stg. la dr: critic de artă Radu Ionescu, dr. Marcel Veinfeld, prof. Traian Nicola

Expoziția Ion Sălișteanu (1989)

artistul Ion Sălișteanu și criticul de artă
Radu Ionescu

Expoziția Paul Neagu (1991)

prima expoziție a artistului,
în România, după 30 de ani

Expoziția Pastel contemporan (mai 1992)

de la dr. la stg.: critic de artă Grigore Ilisei, artista Elena Ută Chelaru, Gabriela Bidu, muzeograf Nicoleta Arnăutu, artistul Dan Constantinescu

Prezidiul Sesiunii naționale a muzeelor de artă (1993)

de la dr. la stg.: prefectul de Vaslui, senatorul Virgil Popa, prof. univ. dr. Ioan Opris, scriitorul Ion Tugui, primarul Bârladului Aurel Găvan, scriitorul Constantin Ciopraga, dr. I. Mircioiu, cercetător Doina Pungă

Expoziția de tapiserie - Cela Neamțu (1993)

de la dr. la stg.: critic de artă Valentin Ciucă, artista Cela Neamțu, muzeograf Nicoleta Arnăutu, cercetător Doina Pungă

Expoziția de artă decorativă (1993)

de la stg. la dr. prof. univ. dr. Ioan Opriș, scriitor Ion Țugui, muzeograf Nicoleta Arnăutu

Expoziția de tapiserie și sculptură (1994)

de la dr. la stg.: critic de artă Valenin Ciucă, artistele Elena Marinescu Hasche și Gabriela Manole-Adoc

Expoziția de tapiserie și sculptură (1994)

de la stg. la dr.: artistă Gabriela Manole-Adoc, artistă Elena Marinescu Hasche, critic de artă Valenin Ciucă, muzeograf Nicoleta Arnăutu

**80 de ani de la înființarea
Muzeului „Vasile Pârvan”
(1994)**

-sala Teatrului „V. I. Popa”,
Bârlad-

**80 de ani de la înființarea
Muzeului „Vasile Pârvan”
(1994)**

- sala Teatrului „V. I. Popa”,
Bârlad -

de la stg. la dr: prof. Virgil Popa, scriitor Mircea Coloșenco, dr. Ionescu Motă, critic de artă Valentin Ciucă, primarul Bârladului - Aurel Găvan

**Expoziție de grup -
Elena Ută Chelaru, Mihai
Marin Cârstea, Florin
Lazăr Alexie și
Mircea
Coloșenco (1994)**

de la stg. la dr: Elena
Ută Chelaru, Mihai
Marin Cârstea, Florin
Lazăr Alexie, critic de
artă Valentin Ciucă,
scriitor Mircea
Coloșenco

Părintele Galeniu în vizită la Muzeul „Vasile Pârvan” - Colecția dr. Ion Chircuță (1995)

Expoziția Rădăcini ale civilizației străromânești în Muntenia de răsărit, Moldova de sud și centrală în sec. III-XI p. Chr. (1995-1996)

Muzeografi: Eugenia Popușoi, Lăcrămioara Boros, Tamila Simion, Marius Constantinescu, Mircea Nicu

Vernisajul Expoziției de arheologie legată de obiceiuri de port în aria Culturii Sântana de Mureș, organizată de muzeograful Mircea Mamalaucă (dreapta), în anii '90, punct de pornire pentru organizarea expoziției cu aceeași tematică în anul 2005, itinerată la 15 muzei și premiată cu Premiul național „Constantin și Hadrian Daicoviciu”

*Vizita ministrului culturii
Viorel Mărginean la Muzeul
„Vasile Pârvan” - Colecția dr.
Ion Chincuță (1996)*

de la dr. la stg.: ministrul Viorel Mărginean, deputat Dan Marijan, muzeograf Nicoleta Arăuțu, muzeograf Ion Mancaș

*Expoziția și simpozionul
„Cuza și Unirea” (24
ianuarie 1998)*

de la dr. la stg.: prof. univ.
Mișu Timofte, prof. Oltea
Rășcanu Gramaticu,
academician Gheorghe
Platon, prof. Elena Monu,
muzeograf Alina Butnaru

*Expoziția de gravură și
tapiserie - Marcel Chimoagă
(1998)*

de la stg. la dr.: medic
Nicolae Botezatu, muzeograf
Nicoleta Arăuțu, artiștii
Marcel Chimoagă, Dragoș
Pătrașcu, ?

Lansarea Catalogului 2000 de ani de creștinism (2000)

muzeografi **Mircea Marmalauță și Eugenia Popușoi**

Aspect din expoziția 2000 de ani de creștinism (2000)

**Vizita ministrului culturii
Răzvan Teodorescu la Muzeul
„Vasile Pârvan” - Colecția dr.
Ion Chircuță (2001)**

de la dr. la stg.: muzeograf
Nicoleta Arnăutu, ministru
Răzvan Teodorescu, președinte
al CJ Vaslui Ion Manole,
primarul Bârladului Ion
Juverdeanu

**Aspect din timpul vizitei
ministrului culturii Răzvan
Teodorescu la Muzeul
„Vasile Pârvan” - Colecția
dr. Ion Chircuță (2001)**

de la dr. la stg.: primarul
Bârladului Ion Juverdeanu,
actorul Marcel Anghel,
ministrul Răzvan
Teodorescu, muzeograf
Nicoleta Arnăutu

**Vizita președintelui României,
Ion Iliescu, la inaugurarea
Muzeului de autor Marcel
Gugianu (2004)**

Vizita președintelui României, Ion Iliescu, la inaugurarea Muzeului de autor Marcel Guguiu (2004)

de la stg. la dreapta: sculptorul Marcel Guguiu, președintele Ion Iliescu, primarul Bârladului Constantin Constantinescu

Aspect de la inaugurarea Muzeului de autor Marcel Guguiu (2004)

- Cătălin Guguiu, fiul sculptorului Marcel Guguiu -

Aspect de la inaugurarea Muzeului de autor Marcel Guguiu (2004)

- Angela Similea -

Aspect de la inaugurarea Muzeului de autor Marcel Gugianu (2004)

de la dr. la stg.: actorul Ștefan Iordache, prof. Valeriu Arăălu, secretarul literar al Teatrului „V. I. Popa” - Vasile Mălinescu, muzeograful Mircea Marmalauca și Nicoleta Arăălu.

Decernarea Premiului Ion Frunzetti acordat pentru proiectul Muzeul de autor Marcel Gugianu, în prezența ministrului culturii Mona Mustă (2005)

90 de ani de la înființarea Muzeului „Vasile Pârvan” (2004)

-sala Teatrului „V. I. Popa”, Bârlad -

de la stg. la dr.: sculptorul Marcel Guguiu (la tribună), muzeograf Nicoleta Armăluțu, muzeograf Mircea Marmalauță, scriitorul Mircea Coloșenco, poetul Lucian Vasiliu, prof. dr. Ion Ioniță, prof. dr. Mircea Babeș, prof. dr. Ioan Mitrea, cercetător Doina Pungă, prof. dr. Dan Gh. Teodor, prof. Oltea Gramaticu, actorul Constantin Petrican, primarul Bârladului - Constantin Constantinescu

de la stg. la dr.: pictorul Corneliu Vasilescu (la tribună), muzeograf Nicoleta Armăluțu, muzeograf Mircea Marmalauță, scriitorul Mircea Coloșenco, poetul Lucian Vasiliu, prof. dr. Ion Ioniță, prof. dr. Mircea Babeș, prof. dr. Ioan Mitrea, sculptorul Marcel Guguiu, dr. Constantin Teodorescu, cercetător Doina Pungă, prof. dr. Dan Gh. Teodor, prof. Oltea Gramaticu

Aspect de la inaugurarea sediului Muzeului „Vasile Pârvan” din str. Republicii nr. 235, în prezența președintelui CJ Vaslui - Ion Manole (2004)

Aspecte de la inaugurarea expoziției permanente de numismatică a Secției de Istorie-archeologie (2004)

- sediul Muzeului „Vasile Pârvan” din str. Republicii nr. 235 -

de la stg. la dr: muzeograf Eugenia Popușoi, ?, senatorul Virgil Popa, președintele CJ Vaslui - Ion Manole, primarul orașului Bârlad - Constantin Constantinescu, senatorul Aristide Roibu

Aspecte de la inaugurarea expoziției permanente „Cuza și epoca sa” a Secției de Istorie-archeologie (2004)

- sediul Muzeului „Vasile Pârvan” din str. Republicii nr. 235 -

Aspect de la deschiderea expoziției permanente

„Flora și fauna județului Vaslui” a Secției Științele naturii (2004)

- sediul Muzeului „V. Pârvan” din str. Republicii nr. 235 -

de la stg. la dr.: senatorul Aristide Roibu, muzeograf Cristina Carata, muzeograf Laurentiu Ursachi, președintele CJ Vaslui - Ion Manole, primarul orașului Bârlad - Constantin Constantinescu, muzeograf Oana Carciug

Aspect de la deschiderea expoziției permanente „Flora și fauna județului Vaslui” a Secției Științele naturii (2004)

- sediul Muzeului „V. Pârvan” din str. Republicii nr. 235 -

dr. prof. dr. Ileana Crăciun
stg. muzeograf Aurora Marcu

Aspect de la inaugurarea expoziției permanente „Bârladul cultural la sfârșitul mileniu II” a Secției Personalități bârlădene (2004)

(sediul Muzeului „V. Pârvan” din str. Republicii nr. 235)

În prim plan - scriitorul Simion Bogdănescu
În planul doi, stânga - medicul și scriitorul C. D. Zeletin

Aspecte de la inaugurarea expoziției permanente „Bârladul cultural la sfârșitul mileniu II” a Secției Personalități bârlădene (2004)

(sediul Muzeului „V. Pârvan” din str. Republicii nr. 235)

